

Kan Muskaları Destanı

~ İntikam Yemini ~

Hamit Çağlar Özdağ

Geçmişini hatırlamak bana acı verse de yaşama tutunmak için elimde kalan tek şey bu artık. Yıkımı yaşamak her şeyi daha da zorlaştırdı. Kendimi saklayışımı zorunlu kılan nedenler yeryüzünde kendiliğinden can buldu artık. Kabul etmek gerekir ki benim bilinmem durumu daha da kötü yapardı.

Ama yine de tüm bunların olmasını izlemek çok zor. Sıkıldım artık...

Eskiden de haksızlıklar, acılar vardı elbet. Ama bu denli cüretkar bir çöküş olmamıştı hiç. Çok kan aktı, çok kahraman öldü. Nice masumun kanına girdi Azap. Gorkin de katran dolu çukurundan izledi her şeyi; hem de gülümseyerek. Başkalarının acıları onların besini oldu. Neyse ki şimdilik durdu bu zulüm, umarım bir daha da tekrarlanmayacak. Gerçi tekrarlanrsa da elimden bir şey gelmez; saklanmak zorundayım...

İki ayaklılar biraz daha işin içine girseydi bazı şeyler farklı olurdu diye düşünüyorum. Yine de çözümün onlarda olduğundan emin değilim. Bakka elinden geleni yaptı ama sonuçta Azap'a engel olamadı. Ne de olsa o da kendini bir ölçüde saklamak zorundaydı; kanatlı devlerin yeniden ortalıkta görünmesini istemezdi elbet.

Bakka...

O beni hiç tanımadı, hatta varlığımdan bile haberdar değildi ama ben onu tanıyorum; hem de doğduğu günden beri. Tıpkı diğer boy çocukları gibi onu da biliyorum. Büyük dedelerinin ardından o da düşmanlarıyla savaştı, üstüne üstlük yalnızdı. Kendi yaşlıları vahalarında gizli kalmayı tercih ettiği halde o savaşmayı seçti...

Kendi zayıf kopyalarına olan sempatisi yüzünden Bakka akrabalarından biraz farklıydı hep. Onları sever, fırsat buldukça da onlara yardım ederdi. Yüreğindeki cesaret ve kendini gözlerden uzak tutmadaki becerisi eşsizdi. Parlak zekası birçok şeyi önceden görmesini sağlardı.

Gerçekten saygıdeğer bir Ateş Boyu çocuğuydu o.

Tam olarak ne zamandı hatırlamıyorum ama yıkımdan önceki günlerden, Azap'ın Tanrı Gorkin'le anlaşma yapmadığı zamanlardan bir anı sardı benliğimi. Bakka'nın yardımına koştuğu yeni nesilden birinin anısı... İmparator Amirhak'ın hükmündeki adil devir uzun yıllar boyunca süregelmiş, yeryüzü sakinliğin keyfini sürmekteydi. Kimse sonun bu denli yakın olduğunu bilmiyordu. O genç çocuk ise – galiba adı Yurtkol'du – kendisini bekleyen felaketin farkında değildi. Bakka'nın desteği bile yeterli olmadı ona. Yaşadıklarının ardından yüzü gülmüyordu artık. Ama en azından yaşıyordu; bunun kıymetini benim kadar bilmeseydi de yaşıyordu...

***

Liman kenti Anstorra'nın taş surları her zamanki gibi tüm ihtişamıyla yükseliyor ve iki güneşin ışıkları tarafından yıkınıyordu. Her bir ışık hüzmeleri, diğerleriyle yarışmasına tüm olukları parlatıyordu. Alışılan görüntünün aksine; bugün şehir kapılarında ticaret trafiği yoktu.

İşin aslı farklıydı, ticaret durmamış, sadece öğlen saatine kadar kapının kullanımı başka bir geçişe ayrılmıştı. Kervanlar eski ticaret yolunun yanında beklerken bu durumdan şikayet etmiyorlardı; az sonraki gösteriyi yakından izleyecek olmak mutlu olmaları için yeterliydi. Kendilerini şanslı sayıyorlardı, tıpkı Anstorra ahalisi gibi onlar da iki hafta boyunca sürececek eğlencenin başlama yürüyüşünü merakla bekliyordu.

Cemboba'nın Sirki şehre geliyordu!

Kendine rakip tanımadan tartışmasız en iyi olmayı her zaman başarmış o efsanevi sirkin geçit töreni başlamak üzereydi. Sanatını ve hünerini

sergilemeyi iş edinen ve bu işi de hakkını vererek yapan yüzün üzerinde akrobat eski taş yolun üzerinde sıralanmış, onlara itaat etmeyi ustalıklı başarıyan sayısız hayvan da efendilerinin komutunu beklemeye başlamıştı. Cemboba herkesin yerinde olduğundan emin olduktan sonra gür sesiyle çalışanlarına seslendi:

“Herkes hazır mı?”

Akrobatlar sessizce başlarıyla onayladılar. Hepsi Cemboba'nın gözüne bakarak gülümsemelerini takınmıştı. İri adam da onlara gülümsüyordu, vakit kaybetmeden Anstorra'ya giriş emrini verdi:

“Borazanlar!”

Müziyenler şeflerinin işaretiyle çalmaya başladı. Aynı anda tüm sirk harekete geçmişti. Daha önce sayısız kereler bu yürüyüş yapılmış, artık neredeyse kusursuz bir ahenk yakalanmıştı. En önde müziyenler ilerliyor, onların arkasındaki yüksek tahtırevanda kostümlü akrobatlar türlü hareketler yapıyordu. Arkadan gelen filler adımlarını taşları toprağa gömercesine atarken ateş püskürten adamlar binek olarak kılıç dişli aslanları kullanıyordu. Büyücülerin hükmettiği parlak ışık hüzmeleri kıvrıla kıvrıla göğe yükseliyordu. Gerilerdeki tahtırevanların üzerindeki kadınların güzelliği birçok soylu kadına taş çıkartacak düzeydeydi. Yılanlarla dans eden, kuşlarını her yöne uçuran birçok hayvan efendisi vardı. Tüm geçitte aralara sıkıştırılmış misk öküzlere ve onlara sağlı sollu bağlanmış küfelerin içi ise görünmüyordu.

Müziğin her notası eşsiz bir akrobasiyle taçlandırılıyor, dillere destan gösteri tüm zihinlere kazınmak için geliyordu...

Sirk kapıya vardığında bekleyen kervanlar çoktan alkışa başlamıştı. Şehrin içinde yerlerini almış halk sokağın kenarlarına, evlerin balkonlarına ve alana hakim çatılara kurulmuştu. Tüm gösteri surların

içine taşındığında anneler çocuklarını tutamaz oldu ve ortalıkta koşuşan ufaklıkların neşeli kahkahaları sirkın mutlu melodisine karıştı. Bu olay, küfelerde gizlenen adamlar için gereken işaretin ta kendisiydi; sokağı büyüyle patlayan küfelerden atlayan palyaçolar sardı.

Çocukların da, onların ailelerinin de keyfine diyecek yoktu artık. Palyaçoların da ortaya çıkmasıyla birlikte gösteri son noktaya ulaşmıştı. Vali Konağı Meydanı'na kadar giden uzun yol boyunca geçit kesintisiz bir şekilde sürdü. Meydanda akrobatlar tahtırevanlardan inip hünerlerini sergilemek için biraz zaman harcadılar. Saatler geçtiğinde sirk şehirden çıkmış ve duvarların dışında kurulu renkli çadırına girmişti. Çıkış esnasında ticaret kervanları yine bir süreliğine durdurulmuş ama bu seferki tüccarlar da sabahki meslektaşları gibi şikayet etmektense gösterinin keyfine varmayı tercih etmişti. Yarın akşam olduğunda çadırda esas gösteriler başlayacaktı. Cemboba'nın para kazanmaya başlamak için bir gün kadar beklemesi gerekecekti. Ama o beklemeye alıştı; tıpkı kazanacağı paranın yüklü olacağına alışık olduğu gibi...

***

Başlama yürüyüşünün ardından bir hafta geçmiş, tüm şehirde süren sirk heyecanı katlanarak artmıştı. Ağızdan ağıza yayılan muhteşem gösteriler her gece dolup taşan o renkli çadırda hayat bulmuştu. Üçüncü gün vali ve oğlu da Cemboba'nın misafiri olmuş ve memnuniyetlerini bıraktıkları yüklü bahşişle ifade etmişlerdi.

Bugün ise farklıydı, çadır diğer günler gibi dolu olmayacaktı. Cemboba bu akşam için özel bir müşterinin talebini kabul etmiş ve ustalıklı sergilenen tüm performansı tek bir misafir ve onun eşlikçileri için kapatmıştı.

“Valiyi bile bu şekilde ağırlamadık patron!”

İtiraz eden Yurtkol'du. Neşeli bir palyaço kılığındaki genç adam tüm ciddiyetiyle Cemboba'ya itiraz etse de mevcut kostümü ve suratındaki boyalar onu ciddi göstermekten çok uzaktı. Yine de Yurtkol'un ses tonu kendisini ifade etmekte yetersiz kalmıyordu.

“Sakinleş evlat, paralı bir müşteri işte, gösteri yapılacak, para alınacak ve gün bitecek.” diye yanıtladı sirkin patronu.

Bu yanıt Yurtkol için yeterli değildi:

“Halkı içeri almamaktan bahsediyorsun Cemboba, bize esas işimizin mutluluk dağıtmak olduğunu söyleyen sendin, tek bir adamın mutluluğu koskoca şehrinkinden daha mı önemli yani?”

İri adam çalışanına gülümsedi ve sabırla onu ikna etme çabalarını sürdürdü:

“Anstorralıların bir gece sabredebileceğinden eminim. Hem senin sevinmen gerek, misafirimiz özellikle kızkardeşini izlemek istiyormuş.”

Bu Yurtkol için yeni bir haberdı. Patronuna cevap vermeden iri adam uzaklaştı. Palyaçonun yüzündeki boyalı gülümseme bozulmasa da gözlerinden akan şaşkınlık ortadaydı. Genç adam söylene söylene arabasının yolunu tuttu. İçeri girdiğinde kızkardeşi Remca kostümünü giymiş, makyajının son rötuşlarıyla meşguldü. Ağabeyinin sinirli halini fark etmekte zorlanmadı:

“Paragöz Cemboba kabul etmedi değil mi?”

Yurtkol başıyla onayladı. Gösteriyi tek kişi için kapatmanın yanlış olduğunu kardeşine de söylemiş, genç kız da bunu patrona iletmesini önermişti. Ağabeyinin bu şekilde geri dönmesi de olayların nasıl sonuçlandığını ortaya koyuyordu.

“Dahası da var.” dedi Yurtkol ve devam etti:

“Misafir bu gece özellikle seni izlemeye geliyormuş.”

Remca da ağabeyi gibi şaşırılmıştı.

“Beni mi?”

İki kardeş daha fazla konuşmadan borazanların sesini duydular. Artık ellerinden bir şey gelmezdi, gece başlıyordu. Yurtkol sinirli bir şekilde dışarı fırladı, ilk başlarda onun da rolü vardı.

Sirki kendisi ve adamları için kapatan adam sahneye yakın bir yerde, koltukların ortasına doğru oturuyordu. Dev çadır bu gece sessizdi, gösteriyi başlatan komik palyaçolara gülen çocuklar yoktu. Normalde akrobatları alkışlayan kalabalık yerini bir avuç adam ve kadına bırakmıştı. Adamların koruma oldukları belliydi, silahlarını çıkarmadan ve efendileri olduğu belli olan ortadaki adamın etrafına yayılarak oturmuşlardı. Kadınlar ise – birçoğu çocuk yaştaydı – yarı çıplak kıyafetlerle efendilerine yakın oturuyorlardı. Ortadaki adamın, yani Cemboba'yı parasıyla ikna etmekte zorluk çekmeyecek kadar zengin olan adamın yüzü ifadesizdi. Etrafındaki güzel kızlar da palyaçoların oyunları da onu etkilemiyordu. Yurtkol fırsat buldukça ona bakmaya çalışıyor, kızkardeşini özellikle izlemek isteyen bu Anstorralıyı biraz olsun tanımak istiyordu.

Gösteri normal seyirinde devam etti. Cemboba sunuşunu yapmaya çalışırken, önceden planlandığı üzere, palyaçolar ona engel olan komiklikler yaptılar. Sonunda iri adam sinirlenmiş rolüne büründü ve etrafındaki makyajlı şaklabanları tekmeleriyle uzaklaştırdı. Çılgık çılgıca kaçışan ve bir köşeye sinen palyaçolar rollerinin şimdilik bittiğini biliyordu.

Cemboba'nın anlatımı eşliğinde büyücülerin de içlerinde bulunduğu akrobatlar sahneye fırladı. Havada oluşan ateşten çemberlerin içinden taklalar atarak geçen sayısız adam bir anda üst üste çıkarak bir piramit oluşturdular. Daha önceden illüzyonla gizlenen bir fil aniden ortaya çıktı ve piramidin tepesine küçük bir çocuğu fırlattı. Süzülerek piramidin en yüksek noktasına konan çocuk hiçbir ipe bağlı değildi; tehlike bu gösterinin temel unsuruydu. Fil tekrar yok olurken piramit usta hareketlerle dağıldı.

Akrobatların ateşli şovu biterken çadırın içi bir anda soğudu. Beş büyücünün aynı anda ellerinden çıkan mavi ışık yuvarlak sahneyi bir dakikadan az bir sürede pürüzsüz bir buz tabakasıyla kapladı. Patenleriyle ortaya atılan kızların arkasında oluşan ateş dalgalarının da aynı büyücülerin işi olduğu belliydi. Buz ve ateş, yarım elf kızlarının güzelliğiyle ve imkansız yakın esneklikleriyle yaptıkları hareketleri tamamlıyor, zor beğenen aristokratların bile estetik duygusunu doyurmayı garanti ediyordu. Çeyrek saat kadar süren bu ahenkli dansı bitiren, simsiyah dumanların içinde beliren bir yarım ork oldu. Şimdi çirkinlik güzelliğin peşine düşmüştü. Metal çivili botlarıyla buzu döverek koşan yarım ork sahnedeki kızların peşindeki avcıyı oynuyordu. Kızları kurtaran kahraman ortaya çıkarken her yanı alevler sarmış, eriyen buzdan çıkan buhar çadırı doldurmuştu. Çadırın hava delikleri buharı dışarı attığında yarım ork yerde ölü taklidi yapıyor, patenlerini çıkarmış olan kızlar da kahramanlarını sarmalıyordu.

Palyaçoların ellerinde küfelerle sahneye atlamasıyla gösteri devam etti. Kızlar yarım orkun bedenini kaldırıp kahramanlarının arkasından sahneyi terk etmiş, ortalığı yine neşeli bir hava sarmıştı. Küfeler hızlı bir şekilde çemberin etrafına kondular. Birbirlerini ittiren ve taklalar atarak yere düşen palyaçolar gerçekten komik görünüyordu. Oysa makyajlarının altında yüzleri gizlenen bu adamlar boş çadırın sessizliğinde oynamaktan hiç de memnun değildi. Aniden ortaya çıkan

kılıç dişli aslanlar bir karmaşa yarattı ve birkaç saniye içinde palyaçolar sahneyi boşalttı.

Küfelerden çıkan adamlar aslanlara kırbaçlarla hükmetmeye, onların zeka yüklü hareketlerle konuğu eğlendirmelerini sağlamaya başladılar. Bu gösteri de, tıpkı diğerleri gibi Cemboba'nın sirkine özeldi. Bir süre sonra aslanlar ve terbiyecileri sahneyi boşaltmış, uzun zamandır arka planda çalınan müzik çadırda inlemeye başlamıştı. Sirkın patronunun yavaş adımlarla sahneye gelmesiyle müzik yavaş yavaş duruldu ve sonunda kesildi.

“Şimdi sıra okların havadaki dansına geldi!” diye bağırdı Cemboba.

Yurtkol yayını elini almış, onunla birlikte sahneye çıkmak için hazır bekleyen diğer palyaçoların önünde duruyordu. Belinin iki yanında iki arbalet, bacağına da sıra sıra bıçaklar asılıydı. Genç adamın bu silahları kullanmadaki becerisi eşsizdi ve şimdi de bu beceri tehlikeyle yoğrulmuş bir gösteride sergilenecekti. İri Cemboba'nın sözleri konuğun bir el hareketiyle kesildiğinde Yurtkol şaşkın şaşkın adama bakmaya başladı.

“Silahların ortaya çıkmasını bu gecelik engellerseniz sevinirim. Doğrudan yılanlı gösteriye geçmenizi rica ediyorum.”

Konuk konuşmasını yaparken korumaların lideri olduğu belli olan adam onaylarcasına başını sallıyordu. Bu hareketi sirkın patronu da, sahne arkasında bekleyen Yurtkol da görmüştü; adam onlara güvenmiyordu. Yine de Cemboba rolünü profesyonelce sürdürdü. Gösteri akışına müdahale edilmesi onun da hoşuna gitmemişti ama parasını peşin almış olmak onun için daha önemliydi.

“Konuğumuzun isteği bizim için emirdir, sizlere Yılanların Efendisi Remca'yı sunuyorum!”

Sıralamanın değişmesi sahne arkasını bir anda karıştırmıştı. Yoldan çekilen palyaçoların arasından kucaklarında sepetler taşıyan güzel kızlar koşturmaya başladı. Hepsinin suratında içten görünen bir gülümseme vardı; konuklara her zaman gülmeliydiler.

Kızların kıyafetleri son derece cüretkardı; bacakları tamamen ortada, üstleri ise kısmen kapalıydı. Sepetleri aynı anda yere koyarken müziğin sakın tınısıyla salınıyorlardı. Derken Remca göründü. Genç kızın kostümü sahne arkadaşılarıninkilere benziyordu ama onun güzelliği farklıydı. Sahnenin tam ortasında durduğunda müzik sustu. Artık mutlak sessizliğin hakimiyeti başlamıştı. Genç kızın güzelliğine yaraşır sesiyle fısıldayarak başladığı ve kısa sürede tam bir şarkıya dönüşen melodiyile hem izleyenler hem de sepetlerin içindekiler büyülenmişti. Sepetlerin başındaki kızların sakın salınımları devam etti, onlarla birlikte hasır kapaklar hareketlendi ve sonunda açıldılar.

Bir süredir karanlıkta bekleyen sürüngenler yavaş, sakın ve dingin bir şekilde sahneyi sardı. Yılanların bu hali gerçekten izlemeye değerdı. Tüm bu estetik görüntünün ortasında yer alan Remca ise sesiyle harikalar yaratıyordu. Kızın şarkısı hem yılanları hem de onu çevreleyen diğer kızları dans ettiriyordu; akrobatlar bilinçli, hayvanlar ise bilinçsizdi. Ardı ardına sıralanan pullu deriler tam bir uyum içinde dönmeye başladılar. Hareketlerinin merkezinde Remca vardı; yere çömelmiş ve gözlerini kapatmıştı. Kızın kolları da adeta birer yılan gibi kıvrılarak havayı okşuyordu.

Güzel Remca'nın melodisi aynı yavaşlıkta devam etti ama yılanlar her saniye ona daha da yakınlaşmıştı. Plarra'dan sonra yeryüzünün en zehirli hayvanları olan özel sürüngenler gitgide tehlikeyi artırmaya başladı. Artık tıslıyorlar, Yurtkol'un kardeşi kollarını oynattıkça onunla birlikte salınıyorlardı. Çok geçmeden kız görünmez oldu. Üstü üste binmiş yılanlar onu sarmaladığında bile şarkısına devam ediyordu. Zehir

kusmaya hazır oldukları halde sivri dişlerini ete saplama arzusundan arınmış çatal dilliler ritimlerini bozmadan yükseldiler. Remca'nın yılanların üzerinde yükselişini başladığında korumaların bile tüm dikkati onun üzerindeydi.

O büyülu anda genç kız tam bir tanrıça gibi duruyordu. Kimse onu çevreleyen diğer kızların sahneyi terk ettiğini fark etmemişti. Her şey dehşet verici bir nizama sahipti. Çatal dillilerin korku ve saygı yaratan görüntüsü bile bu muntazamlığın içine soğurulmuş ve fark edilmez bir hal almıştı. Tüm bu olanların ve ruhu besleyen namelerin içinde Yurtkol misafiri izliyordu. Korumalarının aksine o silahsızdı. Zaten aksine de çok gerek yok gibiydi; bu denli adamın arasından ona ulaşmak imkansızla yakındı. Palyaço kendini rahatsız hissetti. Daha önce de kızkardeşine alıcı gözle bakan birçok kişı görmüştü ama hiçbiri bu denli tedirginlik verici bakmıyordu. Konuğun gözleri Remca'ya kilitlenmiş olsa da zihninde başka hesapların döndüğü Yurtkol için aşıkardı. Genç adam sinirli bir şekilde sırasını bekledi. Artık gösterisinin atlanmış ve ona saygısızlık edilmiş olması önemli değildi, tek isteği kızkardeşinin bir an önce işini bitirmesi ve o rahatsız edici gözlerden uzağa çekilmesiydi. Ona aylar gibi gelen birkaç dakikanın sonunda da istediği oldu.

Remca'nın hoş tınısı dinerken yılanlar sepetlerine geri dönmüştü. Aniden canlanan sirk müziği eşliğinde taklalar atarak sahneye gelen akrobat kızlar hasır kapakları yerlerine oturttu ve geldikleri gibi sırayla sahneyi terk ettiler. Güzel Remca misafiri selamlarken adam tek başına alkışlıyordu. Korumalarının da takdirle – ve biraz da istekle – genç kıza baktıkları belliydi. Yurtkol'un en önde yer aldığı palyaçolar sahneye dolduğunda sirkin bu geceki gösterisi de bitmek üzereydi. Bir filin üzerinde sahneye gelen Cemboba'nın kapanış konuşmasıyla gece kapandı. Misafir memnun kaldığını belirten sözlerini sonraya sakladı.

***

Aradan bir hafta geçmiş, sirk çadırı sökülüp yük hayvanlarının sırtlarındaki yerini almıştı. Birinci güneş doğalı bir saat kadar vakit geçmişti. Cemboba kafilenin Tanrıça Axanka'nın Güneşi'yle birlikte harekete geçmesi için talimat vermişti. Yurtkol da her sirk çalışanı gibi kendi hazırlıklarını bitirmiş, kervanın uzun yol koruma şefi olarak üstüne düşenleri gözden geçiriyordu.

Genç adam yol için silahlanmış, kendisiyle birlikte hem akrobat hem de koruma olarak görev yapan adamların durumunu izliyordu. Genç adamın sırtında uzun yayı asılıydı; yay gösterilerinde de kullandığı renkli ve kaliteli bir silahtı. Sadağı beline asılıydı, at üstündeyken hızlı olmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyordu. Yularını tuttuğu hayvanın nallarını kontrol ederken belinin iki yanına asılı arbaletleri takırdadı. Bu silahlar da tıpkı yay gibi kaliteliydi ve gösterilerde seyircileri korkuyla karışık bir heyecana sürüklemek için kullanılıyordu. Genç adamın makyajsız hali güneşlerin altında esmerleşmiş tenini ortaya koyuyordu. Beyazla kaplı ve renklerle süslenmiş hali bile bir palyaço için fazlasıyla yakışıklıydı. Genç adamın bacağına kayışlarla tutturulmuş bıçak sırası da koruma şefine yakışır bir şekilde tehditkardı.

Yurtkol kafasını kaldırdı ve gözleriyle Remca'yı aradı. Genç kız iki saat kadar önce yılanlarının gereken şekilde tahtirevanlara yüklendiğinden emin olmak için yanından ayrılmıştı. Yurtkol adı gibi emindi ki kızkardeşi hayvanları sakin bir yolculuğa hazırlamak için birkaç parça tatlı söz de sarf edecekti. Genç adam birinci güneşin konumuna baktı, kızkardeşini görememiş ama artık dönmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Atını korumalardan birine emanet edip Remca'yı aramaya koyuldu.

Aradan yarım saat kadar geçtiğinde tüm sirk Yurtkol ile birlikte Remca'yı arıyordu. Güzel kız ortadan kaybolmuştu. Yılanları sakinleştirmek için tahtirevana geldiğini görenler vardı ama aynı akrobatlar onun işini bitirip gittiğini de görmüştü. Ne olduğu hakkında kimsenin bir fikri yoktu; yola çıkmadan önce ortadan kaybolmak Cemboba'nın tüm öfkesini üstüne çekmek demektir ve kimse bunu göze almazdı. Tanrıça Axanka'nın Güneşi doğduktan saatler sonra bile Remca bulunamamıştı.

“Onu bulmak için muhafızlara başvurmalıyız!”

Yurtkol kendini kontrol etmekte zorlanıyordu, Cemboba ise onu sakinleştirmeye çalışıyor ama ne yapsa bunu başaramıyordu. Sonunda genç adamın dediğini yapmaktan başka çare bulamadı. Sirk kafilesi olduğu yerde beklemeye koyuldu ve Cemboba, yanında Yurtkol ve diğer iki adamıyla birlikte Anstorra'nın surlarından içeri girdi. Muhafızların merkezine, yani Vali Konağı Meydanı'na varmak epey zamanlarını almıştı. Anstorra'nın dillere destan büyüklüğü Yurtkol için şu anda nefret uyandırmaktan başka bir şey ifade etmiyordu. Ne yazık ki aradıkları cevap karakolda da değildi...

İki gün boyunca sirk hareket edemedi. Bu durum Cemboba için tüm planlarının aksaması demek olsa da nadir bir yeteneğe sahip olan akrobatını kaybetmemek onun için daha önemliydi. Yurtkol ise bambaşka duygular içindeydi. Kızkardeşini yitirmek hayal edebileceği en kötü şeydi. Ailesinin ona emaneti olan o güzelliği, canının bir parçasını yabana terk etmiş gibi hissediyordu kendini. Tüm bunların üstüne bir de Cemboba'nın son kararı eklendi; sirk artık beklemeyecekti. Bu kararın hem yılan seremonisinin hem de palyaçoların oklu gösterisinin sonu olacağını biliyordu ama iri adamın başka çaresi yoktu. Kervan, Palyaço Yurtkol ve Yılan Efendisi Remca olmadan ilerlerken okçu arkasından izliyordu. Son bir bakışın ardından

genç adam atını Anstorra'nın ihtişamlı surlarına çevirdi, artık içindeki kuşkunun peşinden gitmekten başka çaresi yoktu.

Yurtkol esrarengiz misafirin kardeşine olan hayranlığını unutmamıştı. Adamın derin gözlerindeki anlaşılmaz garipliği zihnine kazınmıştı. Tek ihtiyacı olan bir isimdi ama Cemboba ona bunu veremedi. Konuğun, sirki kendisi için kapatma talebi bir simsardan gelmişti ve adamın adı hiç anılmamıştı. İri patronun palyaçosuna verebileceği tek bilgi simsarın adıydı: Gantu...

Yurtkol'un Gantu'ya ulaşması zor olmadı ama adamın her zaman iş peşinde koştuğu hana gittiğinde hoş karşılanmadığını kendisi de anlamıştı. Handan üzeri kanlarla kaplı bir şekilde kaçarcasına çıktığında da boyundan büyük bir işe bulaştığının farkındaydı. Ama yüzünde üzgünlükten ziyade tatmin vardı; misafirin adını öğrenemese de lakabını öğrenmişti. Gantu'nun da müşterisinin adını bilmediğine ikna olmuştu, en azından ölümlerinde gözleri doğru söylüyordu. Artık okçunun hedefi Gantu değildi, Kirli lakaplı adamı bulmalı ve ona Remca'nın sahiptirmediğini göstermeliydi.

Handa yaşananların üzerinden bir hafta kadar geçtiğinde Yurtkol Anstorra'ya geldiğinden beri yaptığı gibi yine saklanıyordu. Gece çökeli birkaç saat geçmiş, iki güneşin ışıklarından yoksun karanlıkta duvarlardaki meşalelerin cılız ateşi sokakları aydınlatır olmuştu. Genç adamın gözlerindeki ışık çoktan sönmüştü; Kirli'nin işini ve bağlantılarının ne denli derinlere uzandığını öğrendiğinde korkmasının ona fayda sağlamayacağına karar vermişti. Gözünü karartmış ve pezevenklerin kralı olarak da anılan düşmanın mekanlarını gözler almıştı.

Fark edilmeden izlemeyi sürdürdü, şehrin doğusundaki bu ara sokakta tek bir kapıya dikkatini yoğunlaştırmıştı. Nefretinin onu delirtmesine

izin vermiyordu, kızkardeşinin başına gelmiş olabileceklerin hayalini ise o kadar kolay bastıramıyordu. Hala bir ize rastlamamıştı ama içten içe hissettiği bir eminlik sarmıştı yüreğini. Remca'yı Kirli kaçırmıştı. Daha doğrusu kaçirtmış olmalıydı, şimdi ise güzel kızı tutsağı olarak tuttuğu kesindi. En azından Yurtkol böyle düşünüyordu ve aksine bir kanıt bulana kadar da bu düşüncesinden vazgeçmeye niyeti yoktu. Bir haftadır sürdüğü tüm izler onu bu noktaya, Mavi isimli bu mekana getirmişti. Bilgiyi, sokakta kısıtıp konuştuğu pezevenklerden almıştı. İçlerinden birinin canını almak zorunda kalmıştı ama bıçağını adamın pelerinine silerken bile pişmanlık hissetmemişti. Remca'yı bulana kadar yoluna çıkan hiç kimse önemli değildi.

Bekleyişi çok uzun sürmedi, Mavi'nin kapısına gelen bir at arabası ve etrafındaki korumalar onun aradığı cevabı vermişti. Patronlarını gecelik eğlencesi için içeri sokan sinsî görünüşlü adamlar dışarıda konuşurken Remca'nın adından ve hünerinden bahsettiler. Palyaço ise o an birçok duyguyu birlikte tattı...

Genç okçunun bedenini saran ilk dalga tamamen nefretten ibaretti. Kirli için beslediği tüm kin yüzeye çıkmıştı şimdi. Ardından Palyaço kendini kontrol etmekte zorlanmaya başladı. Kızkardeşinin içeride olduğunu duymak onu sarsmış ama küçücük bir umudu da beraberinde getirmişti. Saklandığı yerden fırlayıp önüne çıkan herkesi yok ederek Remca'ya ulaşmak istiyordu. Peki neden hala bekliyordu? Dizlerinin titrediğini hissetti, vücudunun hakimiyeti artık onda değildi sanki. Bakışlarını ellerine indirdi, belindeki arbaletleri parçalarcasına sıkmakta olduğunu anladığında avuçları kanyordu. Yurtkol'un son olarak hissettiği şey katıksız bir çaresizlik oldu. Tek başına kızkardeşini kurtarabileceğine dair kendine güvenmemeye başladı.

Tüm bu düşüncelerden sıyrıldığında sokakta ilerlemekte olduğunu anladı. Gözlerini tekrar yukarı çevirdiğinde sakince kendisini izleyen

korumaları gördü. Mantığı ona durmamasını, sıradan bir Anstorralı gibi yoluna devam etmesini söylüyordu. Remca'yı kurtarmak için detaylı bir plan tasarlamalıydı, aksi bir hareket onun ve güzel kardeşinin ölümünden başka bir şey getirmeyecekti. Yüreğinden taşan nefret mantığını boğduğunda artık geri dönüşü olmayan bir yola girdiğinin farkındaydı.

Palyaço, korumaların onu izlemelerine rağmen farkına varamayacakları kadar hızlı bir şekilde saldırdı. Genç adamın gözlerindeki solgun bakış umutsuzluğunu ortaya koysa da ince vücudunun hızı ölümü beraberinde getiren bir silahtan farksızdı. Arbaletlerden fırlayan kalın oklar aynı anda iki adamı yere serdi. Bir daha nefes alamayacak arkadaşlarının düşüşüne şahit olan diğer adamlar kılıçlarını çekerken biri daha yerçekimine karşı koyamadan sokağın taşlarına serildi. Adamın boğazındaki bıçağın havada süzülüşünü görebilen olmamıştı.

Yurtkol'un hareketlerinde istisnasız bir uyum vardı. Kapıda bekleyen beş kişiden üçünü birkaç saniye içinde öldürmüştü. Şimdi ise yolunda iki adam daha vardı. Ellerindeki bıçaklarla saldırırken zihninin bir köşesinde Remca'nın aciz bir görüntüsü takılı kaldı. Kızın hayalden ibaret yüzündeki bakışlardan güç alarak öne atıldığında kendisini düşünmüyordu. Kapı ile arasındaki adamların kıymetsiz yaşamlarına son vermesi uzun sürmedi. Kendisinin de yaralandığını fark edemeyecek kadar dalgındı. Duygularının gölgelediği mantığı mekanın korumalarının çok daha sert bir şekilde karşı koyacağını ona haykırıyordu ama Palyaço düşünceleriyle hareket etmeyi çoktan unutmuştu.

Mavi'nin ön kapısından girmeye çalışmış ama Kirli'nin içeride bekleyen adamlarını aşamamıştı. Alnından yaralanmış ve kendi kanı sağ gözüne dolmuşken kapıdan dışarı düştü. İnce vücudu sokağın taş zeminine çarptı ama onun yığılıp kalmaya niyeti yoktu. Hızla ayaklandı ve yönünü

binanın arkasına dolanan sokağa çevirdi.

Arkasından koşuran ayak seslerinin farkında olmasına rağmen onları düşünmüyordu. Çevik bir hareketle sıçrayarak ilk kat pencerelerinden birinin parmaklıklarına yapıştı. Arbaletlerinden birinin düştüğünü biliyor ama bunu önemsemiyordu. Kulakları ona Mavi'nin içindeki koşturmacaya dair bilgiler sunuyordu ama beyni yorum yapma yetisini kaybettiği için tepkisizce yoluna devam etti. İkinci kata sıçradığında peşindeki korumaların küfürlerini duydu. Camı kırarken kontrolsüzce kolunu kesti, yaraları ona acı veremezdi; Yurtkol hissizleşmişti.

Genç adam mekanın masmavi duvarlarının kırmızıya boyanışından başka bir şey görmüyordu. Fırlattığı bıçaklar ve elinde kalan son arbaletinden çıkan kalın oklar düşmanlarının kanını fışkırtarak görevlerini yapıyorlardı. Palyaço'nun kendi kanı da bu ölümcül cümbüşün içinde hatırı sayılır bir yere sahipti. Kirli, nüfuzlu bir adamdı ve onun mekanları düşmanların başarıyla yok edebileceği yerler olmaktan çok uzaktı. Tecrübeli savaşçılar Palyaço'yu öldürene kadar durmayacaktı. Genç adam ise adeta bir hayalet gibi Remca'yı arıyordu.

Mavi'nin içinde yarı çıplak kadınlar ve eğlence umuduyla gelen misafirler koşturmalarını sürdürdü. Müzik ve içkiyle süslenen gecenin bir anda ölümün kol gezdiği bir katliama dönüşmesi kimsenin beklemediği bir durumdu. Kimin dost kimin düşman olduğunu ayırt etmekte zorlanan insanlar kendi canlarından başka bir şey düşünmüyorlardı. Palyaço için ise birçok düşman ve tek bir dost vardı; kızkardeşi dışındaki herkes – yoluna çıktıkları sürece – düşmandı.

Genç okçu yönünü üst katlara çevirdi. Kanla kapanan sağ gözü onu zorluyordu ama esas zorlanma ayık kalmak için verdiği savaşta kendini gösteriyordu. Acıyı duyumsayamayacak kadar hissiz olsa da yaraları

yakında onu öldürecekti. Düşüncesizce ilerlemeye devam etti. Karnının yanını kesen kılıcın sahibinin kalbine soktuğu bıçağı çıkaracak gücü kendinde bulamamış ve yoluna devam etmişti.

Merdivenlerden çıkmaya devam etti. Niye üst katlara yöneldiğini bilmiyordu. Hareketlerinin yavaşladığının farkında değildi. Tüm kargaşanın gürültüsü içinde ne kendisini kovalayanları ne de kendisinden kaçanları ayırabiliyordu ama tanıdık bir tını duyduğunda tüm benliği geri geldi. Remca'nın şarkısını duyduğundan emindi. Hızla koridora daldı. Artık canını yakan yaraları hissediyordu, mantığı geri gelmişti. İçinde beliren güçle harekete geçti. Remca'nın yılanlara hükmeden şarkısının hangi kapıdan geldiğini anlamakta zorluk çekmedi. Koridordaki savaşçıyı öldürürken tamamen soğukkanlıydı. Kapıyı açtığında Remca'yı gördü ve kendi çığlığını duydu. Palyaço istemsizce haykırmıştı.

Yurtkol birkaç adımın ardından dizlerinin üstüne çöktüğünde Remca'nın cansız bedenine bakıyordu. Yatağa bağlı bir şekilde tutulan kız, sirkte hükmettiği yılanlardan birinin zehirli ısırığıyla ölmüştü. Olanları anlamak Palyaço için zor olmadı; özgürlüğüne düşkün kardeşi tutsaklığa boyun eğmemek için kendi canına kıymıştı. Ortamdaki kargaşa, bekçilerinin kızı yalnız bırakmasına sebep olmuş ve yılanlarına emretmek için şarkısı dışında hiçbir şeye ihtiyaç duymayan güzel Remca hızlı davranmıştı. Kızın söylediği son şarkı kendi ölümünü seslendiriyordu. Yılan her zamanki gibi efendisine boyun eğmişti. Son kez şarkının hükmüne girmiş, son emri kusursuz bir şekilde yerine getirmişti. Artık Remca tutsak değildi, ruhu özgür, bedeni ise ölüydü...

Palyaço ayağa kalkmak için kendini zorladı. Remca'nın açık gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Arkasındaki adımları duyduğunda düşünmeden bir bıçak savurdu; o bıçağın son silahı olduğunu biliyordu. Yaşamının en kıymetli varlığını kaybetmenin

getirdiği hüznü onu çökertmek için yavaş yavaş yayılıyordu bedeninde. Genç adam artık hiçbir ümidi kalmamış bir şekilde cama yöneldi. Kendisini aşağı bırakırken peşinden koşturan adamlar ne olduğunu anlayamamıştı. Kirli'ye rapor verirken de camdan atlayan istilacının sokağın zeminine çarpışını duyduklarını söyleyeceklerdi.

Palyaço binadan atladığında ölmek üzereydi. Kırılan kollarına aldırış etmeden ara sokaklara doğru koştu. Şehrin karanlığı onu içine kabul etmiş ve peşindeki adamları bir süreliğine oyalamıştı. Aniden bastırılan yağmur da akan kanını iz olmaktan çıkardığı için Kirli'nin fedaileri Mavi'ye elleri boş dönecekti. Yurtkol bir köşede kendinden geçerken öleceğinden emindi. Sirkteki işinin gülümsemek ve güldürmek olduğunu düşünüyordu şimdi. Kendini dev çadırın içinde hayal etti. Özene bezene yaptığı gülen surat makyajı belirdi zihninde. Derken karşısında bir müşteri gördü, yaşını belli etmeyen bir adam ona doğru geliyordu. Gülümsemesi gerektiğini düşündü ama Remca'nın ölümünü hatırladı aniden. Çadır hayali yavaşça yok olurken müşteri zannettiği kişinin kendisine yaklaşan bir adam olduğunu anladı. Bayıldığında başına geleceklerin farkında değildi.

Bakka yerde yatan yaralı gencin ölmek üzere olduğunu anladığında elini çabuk tuttu. Onu iyileştirmek için zihninden bir parçayı açık yaralarda gezdirdi. Niyetlendiği gibi genç adamı iyileştirdiğini görünce memnun olmuştu.

Anstorra'nın Delzar'ın kutlu topraklarından biri olduğunu Bakka da bilmiyordu. Kendinden verdiği şeylerin Delzar'da dalgalanarak Palyaço'ya kattıklarını da asla bilemeyecekti...

***

Aylar sonra bir gece...

Karanlık sokak yağmur tarafından yıkanıyor. Hızlı ayak sesleri gecenin suskunluğunu bozarak ilerledi. Koşan elfin nefes alışverişi de düzensiz ve hırıltılıydı. Bir köşeyi döndüğünde adam durdu. Acıyla irkilerek pelerinini yana çekti ve beline arkadan saplanmış bıçağa baktı. Çeliğin kanamayı yavaşlattığını ve onu yerinden çıkarmasının kendi ölümünden başka bir şey getirmeyeceğini bilecek kadar çok yaralanmıştı. Ona saldırıyı görememişti ama peşindeki kim olduğunu çok iyi biliyordu. Bıçağı tüm gücüyle bile bu denli derine saplayamayacağını düşünerek küfretti; katili olmaya aday olan adam bu işi bıçağı fırlatarak yapabilişti. Etrafına bakmak için tekrar kafasını kaldırdı. Tam o anda gözünde beliren görüntü uzun hayatının son anydı. Rengarenk tüylerle kaplı bir ok sol gözünden girip kafasını duvara çiviledi.

Yağmurun ıslattığı cesedin yanına kostümlü ve makyajlı bir adam indi. Avcı, çatıdan sessizce ve rahatça atlayarak tam istediği noktaya inmişti. İnsanların öleceği yüksekliklerde rahatça hareket ediyor olması şu an için umrunda değildi. Silahları da kıyafetleri de rengarenkti; tam bir palyaço gibi. Ama onu diğer meslektaşlarından ayıran detaylar mevcuttu. Öncelikle kostümü dar ve sağlamdı. Hızlı kovalamacalarda onu yavaşlatacak koca ayakkabıları da yoktu. Kafasına peruk takmamayı tercih etmişti, uzun saçları yağmur altında ıslanmaya bırakılmıştı. Yüz makyajı ise tüm görüntüsünü anlamlandıran bir hale sahipti; Palyaço'nun yüzü gülmüyordu. Beyaz boyanın üzerindeki siyah damlalar gözyaşlarını, aşağı kırmızı kırmızı ağız da ağlayan halini ortaya koyuyordu.

Sükunetini koruyarak elini avının beline attı ve bıçağını aldı. Çeliği kurbanının yanağına silerken gözleri ifadesizdi. Birkaç saniye içinde sokağı terk ettiğinde geride sadece bir elf cesedi; Kirli'nin

pezevenklerinden birinin cansız bedeni duruyordu. Kafatasını duvara çivileyen ok da yerindeydi. Ok, bir imza olarak yerinde kalacaktı; Kirli'den alınan öcün; kısa zaman önce edilen intikam yemininin bir imzası...

Hamit Çağlar Özdağ